

Хубаво помнете,
 Че въ замята родна,
 Нѣма земя мъртва,
 Мъртва и безплодна.

Като засадиме
 Нашата родина,
 Тя ще да надмине
 Райската градина.

Йорданъ Ковачевъ.

Отплащайте се тъй. . .

Легенда.

Това се случило въ еврейския градъ Назаретъ преди много, много години.

По онова време Исусъ Христосъ билъ деветгодишно дете. Кроткъ и послушенъ, той всѣкога се навърталъ около своитѣ родители — помагалъ имъ. Когато пѣкъ нѣмалъ работа, той обичалъ да сѣда на пѣтния прагъ и се любува на минувачитѣ, на синитѣ облачета, или пѣснитѣ на птичкитѣ.

Веднажъ — празниченъ день било — като седѣлъ на пѣтния прагъ, малкиятъ Исусъ забележалъ, че отъ долния край на улицата, идатъ много деца. Тѣ вървѣли съвсемъ бавно, често се спирали и такава врѣва вдигали — сякашъ се карали. Исусъ вперилъ очи въ тѣхъ и съ нетѣрпение зачакалъ, кога ще наближатъ, за да научи, защо тѣ тъй много се каратъ.

Но децата толкова бавно се движели и тъй често се спирали, че Исусъ не можалъ да ги дочака. Той станалъ и